

KËSHILLI I EUROPËS
GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I KATËRT
VENDIM MBI PRANUESHMËRINË
ANKIMI NR. 10508/02
“GJON BOCARI ETJ. KUNDËR SHQIPËRISË”

STRASBURG
31 mars 2005

Ky vendim do të marrë formë të prerë në rrethanat e përcaktuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Ai mund t'i nënshtrohet rishikimit redaktues.

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i katërt), e mbledhur më 31 mars 2005, me trup gjykues të përbërë nga:

z. Nikolas BRATZA, *President*
z. G. BONELLO
z. M.PELLONPÄÄ
z. K.TRAJA
z. L.GARLICKI
z. J.BORREGO BORREGO
znj.MIJOVIĆ,

duke marrë në konsideratë kërkesën e mësipërme, depozituar më 6 korrik 2001, pas shqyrtimit, vendos si më poshtë:

FAKTET

Ankuesit, z. Agron Gjonbocari, z. Midat Gjonbocari, z. Agim Gjonbocari, z. Gjon Gjonbocari, znj. Hava Veizaj, z. Arben Bocari dhe z. Gëzim Bocari, janë shtetas shqiptarë të cilët kanë lindur përkatësisht më 1939, 1927, 1934, 1931, 1924, 1949 dhe 1949. Ata banojnë në Tiranë dhe Vlorë, Shqipëri. Ata përfaqësohen para Gjykatës nga z. G. Bocari, një nga ankuesit.

A. Rrethanat e çështjes

Sipas parashtimit të ankuesve, rrethanat e çështjes mund të përmbledhen si më poshtë:

Ankimi ka të bëjë me proceset që lidhen me kompensimin e pronave, të cilat u konfiskuan gjatë periudhës komuniste.

1. Proceset mbi kompensimin e pronave për ankuesit

Prindërit e ankuesve kishin në pronësi disa ngastra toke që në total mund të llogariten në 132 hektarë tokë, të cilat u konfiskuan nga regjimi komunist. Këto ngastra gjenden në qarkun e Vlorës, në bregdetin jugor të Shqipërisë.

Në datën 30 mars 1994, në bazë të ligjit për kthimin dhe kompensimin e pronave, ankuesit depozituan një kërkesë në Komisionin për Kthimin dhe Kompensimin e Pronave në Vlorë.

Në datën 27 gusht 1996, Komisioni i Vlorës u njohu ankuesve si pronë, 14 hektarë (2 hektarë për person) nga toka që u qe konfiskuar prindërve të tyre. Vendimi u firmos nga katër prej shtatë anëtarëve të Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave Vlorë.

Në bazë të vendimit të komisionit, ankuesit regjistruan pronën e tyre në Regjistrin e Tokave, Vlorë, (Kadastër) në një datë të papërcaktuar.

Në 28 dhjetor 1998, ata i bënë kërkesë Komisionit të Vlorës për lëshimin e një dokumenti të ri, i cili do të përputhej me kërkesat e ligjit.

Me shkresën nr.76, datë 6 janar 1999, Kryetari i Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të

Pronave Vlorë iu kthen përgjigje ankuesve duke i informuar ata, se Komisioni tashmë e kishte marrë vendimin mbi statusin e pronës së tyre, me vendimin e datës 27 gusht 1996, i cili i njihte ankuesit si pronarë të ligjshëm të pronave. Gjithashtu, ai pohoi se në bazë të ligjeve në fuqi të asaj kohe, ndreqja e dokumenteve zyrtare të Komisionit, u takonte gjykatave.

2. Procedimet gjyqësore me Ministrinë e Turizmit si palë

Më 25 nëntor 1996, Ministria e Turizmit, me vendimin nr. 20/2, lëshoi me qira për A.L. një ngastër toke, për t'u përdorur për turizëm, brenda pronës, e cila u qe njohur ankuesve nga Komisioni i Vlorës.

Në datën 29 dhjetor 1997, ankuesit paraqitën një padi në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, ku kërkonin anulimin e vendimit të Ministrisë.

Në datën 17 shkurt 1998, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, anuloi vendimin e Ministrisë me arsyetimin se transaksioni kishte të bënte me një pronë private.

Në datën 16 qershor 1998, Gjykata e Apelit Tiranë, prishi vendimin e Gjykatës së Rrethit dhe njohu si të vlefshëm dekretin e Ministrisë, duke deklaruar se vendimi i Komisionit kishte qenë i paligjshëm për arsye se nuk përputhej me kërkesat ligjore; si rrjedhim kërkuesit nuk mund të pretendonin të drejtat mbi pasurinë.

Në datën 10 qershor 1999, pas rekursit të vendimit nga ana e kërkuesve, Gjykata e Lartë e prishi vendimin e Gjykatës së Apelit të datës 16 qershor 1998 si të paarsyetuar dhe e dërgoi çështjen për rigjykim në Gjykatën e Apelit.

Në datën 10 nëntor 1999, Gjykata e Apelit Tiranë, gjatë procesit të rigjyimit, rrëzoi padinë e ankuesve me arsyetimin se padia civile e depozituar në Gjykatën e Rrethit në datën 29 dhjetor 1997, është paraqitur pasi kishte kaluar afatin njëmuor të depozitimit.

Në datën 17 janar 2001, Gjykata e Lartë la në fuqi vendimin e Gjykatës së Apelit.

3. Procedurat mbi kthimin e pronës për K.B.

Ndërkohë, në datën 9 tetor 1997, Komisioni i Vlorës i cakton K.B. (Nënës së A.L.), si kompensim, të njëjtën ngastër toke, e cila gjendet në pronën e ankuesve, të cilën Ministria e Turizmit e kishte lëshuar me qira për A.L.-në.

Në një datë të pacaktuar, K.B.-ja ia dhuron tokën djalit të saj A.L.- së.

Me urdhrin nr.3, datë 11 qershor 1999, në bazë të një kërkesë nga A.L., Zyra e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme, Vlorë, iu heq statusin e pronarit ankuesve të ngastrës së mësipërme të tokës dhe regjistron si pronar të ligjshëm A.L.-në.

4. Proceset gjyqësore me A.L. si palë

Në datën 13 dhjetor 1999, në bazë të padisë së paraqitur nga A.L., Gjykata e Rrethit Vlorë, shpalli të paligjshëm vendimin e datës 27 gusht 1996, të marrë nga Komisioni i Kthimit dhe Kompensimit të Pronave, Vlorë, ku ngastra e tokës iu njoh ankuesve si pronë, me arsyetimin se vendimi nuk është lëshuar në përputhje me kërkesat ligjore.

Në datën 17 mars 2000, Gjykata e Apelit Vlorë, mbështeti arsyetimin e Gjykatës së Rrethit, duke pohuar gjithashtu se Komisioni i Vlorës i ka tejkaluar kompetencat e tij ligjore në marrjen e vendimeve, në lidhje me pronat të cilat shteti i ka caktuar për qëllime turistike.

Në datën 17 janar 2001, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë konfirmoi se vendimi i Komisionit të Vlorës në favor të ankuesve ishte i pavlefshëm, me arsyetimin se nuk është lëshuar në përputhje me kërkesat ligjore; si rrjedhim, vendimi i Komisionit të Vlorës nuk ka vlerë për kërkuesit apo për të tjerët. Gjykata e Lartë, prishi vendimin e dhënë nga Gjykatat e mësipërme dhe vendosi pushimin e çështjes.

5. Proceset ligjore me Komisionin e Vlorës

a) Procedurat e zakonshme

Në datën 18 prill 2000, ankuesit depozituan një padi në Gjykatën e Rrethit Vlorë, duke pretenduar që vendimi i Komisionit të Vlorës i datës 9 tetor 1997 ishte i pavlefshëm dhe i kërkuar gjykatës të rregullojë vendimin e Komisionit të marrë në datën 27 gusht 1996, pasi ishte firmosur nga katër prej shtatë anëtarëve të Komisionit.

Në datën 6 shkurt 2001, Gjykata e Rrethit Vlorë, nuk pranoi të shqyrtonte padinë e ankuesve me arsyetimin se vendimi i komisionit të Vlorës datë 27 gusht 1996 ka qenë shpallur i pavlefshëm me vendim të Gjykatës së Rrethit Vlorë, datë 13 dhjetor 1999.

Në datën 25 maj 2001, Gjykata e Apelit Vlorë, pasi shqyrtoi kërkesën e ankuesve përsa i

përket mospërputhjes me kërkesat ligjore të vendimit të Komisionit, datë 27 gusht 1996, vendosi të mos pranojë ankimin, me arsyetimin se një veprim i parregullt edhe pse nuk konsiderohet i pavlefshëm ligjërisht, nuk do të ketë ndonjë efekt ligjor. Përfundimisht, gjykata nuk e pranoi ankesën e ankuesve mbi pavlefshmërinë e vendimit të komisionit të datës 9 tetor 1997, me arsyetimin se ishte e pabazuar. Rrjedhimisht, gjykata la në fuqi vendimin e Gjykatës së Rrethit.

Në 6 mars 2003, në bazë të rekursit të bërë nga ana e ankuesve, Gjykata e Lartë prishi vendimet e Gjykatave të Rrethit dhe të Apelit. Për më tepër, Gjykata e Lartë mbajti qëndrimin se Komisioni i Vlorës duhet të nxirrte një vendim mbi statusin e pronësisë së ankuesve në përputhje me kërkesat ligjore. Përfundimisht, gjykata nuk pranoi të shqyrtojë kërkesën e ankuesve për të deklaruar të pavlefshëm vendimin e Komisionit të Vlorës, datë 9 tetor 1997, me arsyetimin se ai ishte nxjerrë në përgjigje të pretendimeve të ankuesve mbi pronën.

Dy anëtarë të kolegjit të Gjykatës së Lartë që vendosën mbi gjykimin e sipërpërmendur, TH.K. dhe N.K., ishin gjithashtu pjesë e trupit gjykues në vendimin e datës 17 janar 2001 të Gjykatës së Lartë.

b) Procedurat e ekzekutimit

Në datën 14 prill 2004, Gjykata e Rrethit Vlorë nxori një urdhër ekzekutimi për Komisionin e Vlorës, duke e udhëzuar të ekzekutonte vendimin e Gjykatës së Lartë, datë 6 mars 2003.

Në datën 19 tetor 2004, ankuesit informuan Zyrën e Regjistrimit se vendimi i Gjykatës së Lartë ende nuk ishte ekzekutuar nga Komisioni i Vlorës.

Çështjet e tyre mbi pronësinë ende nuk janë zgjidhur.

B. Legjislacioni i brendshëm përkatës

1. Pjesët përkatëse të Kushtetutës së Shqipërisë vijnë si më poshtë:

Neni 42, paragrafi 2

“Kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë, ose në rastin e akuzave të ngritura kundër tij, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj.”

Neni 142 paragrafi 3

“Organet e shtetit janë të detyruara të ekzekutojnë vendimet gjyqësore.”

2. Ligji për kthimin dhe kompensimin e pronave nr. 7698 datë 15 prill 1993, ndryshuar me ligjin 8084/ 1996, parashikon përkatësisht:

Neni 4, paragrafi 1

U njihet e drejta e pronësisë dhe u kthehen ose u kompensohen në natyrë ish - pronarëve apo trashëgimtarëve të tyre ligjorë, pronat në formën e kullotës, livadhit, tokës pyjore, apo tokës bujqësore dhe jobujqësore të patrajtuar nga ligji nr. 7501, datë 19.7.1991 "Për tokën", që janë në pronësi të shtetit, kur këto prona do të tjetërsohen në truall duke u përfshirë brenda sipërfaqes së vijave të reja kufizuese ndërtimore të qendrave të banuara. Masa e kthimit ose e kompensimit në natyrë bëhet e plotë, por në të gjitha rastet jo më shumë se 10 000 m², sipas përcaktimit të bërë në paragrafin e katërt të nenit 1 të dekretit nr. 8084, datë 7 mars 1996”.

PRETENDIMET

1. Duke u bazuar në nenin 6, paragrafi 1 i Konventës, ankuesit u ankuan se procedurat kanë qenë të parregullta në disa drejtime, kryesisht përsa i takon kohëzgjatjes së procesit, mungesës së paanësisë së gjykatave dhe neglizhencës së autoriteteve për të ekzekutuar vendimin përfundimtar; gjithashtu ata pretenduan se ishin shkelur parimet e “rendit ligjor” dhe “sigurisë juridike”.

2. Në bazë të nenit 13 të Konventës, si edhe nenit 6 paragrafi 1, ankuesit pretenduan se ata nuk kishin mjete juridike efektive në lidhje me tejzgjatjen e procesit.

3. ankuesit pretenduan një shkellje në bazë të nenit 1 të protokollit nr.1, marrë në veçanti dhe së bashku me nenin 14 të Konventës.

4. Përfundimisht, ankuesit u mbështetën në nenet 17 dhe 18 të Konventës, në lidhje me kërkesën e tyre, bazuar në nenin 1 të protokollit nr.1.

E DREJTA

1. Mbështetur në nenin 6, paragrafin 1 të Konventës, ankuesit pretenduan për një proces të parregullt. Në lidhje me këtë, neni 6, paragrafi 1 interpretohet si më poshtë:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile...”

Ankuesit parashtuan se gjykatat e brendshme dështuan në respektimin e rendit ligjor dhe garancinë e ligjit, duke pretenduar që vendimet e gjykatave përsa i takon çështjes së tyre kanë çuar në krijimin e një situatë konfuze në lidhje me të drejtat e tyre mbi pronën.

a) Gjykata rikujton se nuk është funksioni i saj të zëvendësojë vlerësimin e fakteve dhe provave të saj me ato të gjykatave vendase apo të veprojë si një shkallë e katërt apelimi, e cila do të ndërhyjë në mënyrë të përgjithshme, bazuar në faktin se një gjykatë e brendshme ka marrë një vendim të gabuar (shih, mes shumë shembujve të tjerë, *Edwards v the United Kingdom*, Vendim datë 16 dhjetor 1992, Seria A nr. 247-B, parag. 34, shih gjithashtu *Garcia Ruiz v Spain* [GC], nr. 30544/96, paragrafët 28-29, EHCR 1999-I).

Rrjedhimisht, ky ankim është haptazi i pabazuar dhe duhet të mos pranohet në bazë të nenit 35, paragrafët 3 dhe 4 të Konventës.

b) Ankuesit pretenduan se duke mos zbatuar vendimin e Gjykatës së Lartë, datë 6 mars 2003, autoritetet shqiptare kanë hequr efektin e dobishëm të dispozitave të nenit 6 të Konventës.

Gjykata konsideron se nuk mundet që vetëm në bazë të informacionit që permban dosja për këtë çështje, të vendosë për pranueshmërinë e këtij ankimi dhe si pasojë, është e domosdoshme, në përputhje me Nenin 54/2 (b) të Rregullores së Gjykatës, të lajmërojë palën shqiptare lidhur me këtë.

c) Ankuesit pretenduan se disa procese në lidhje me pretendimet e tyre civile e kanë kaluar kërkesën e “afatit të arsyeshëm”.

Ata vërejtën se gjykatat e brendshme kanë shqyrtuar çështjet e tyre në tre lloje procesesh. Procesi i parë filloi në datën 29 dhjetor 1997, kur ankuesit depozituan një kërkesë në Gjykatën e Rrethit dhe që përfundoi me vendimin e Gjykatës së Lartë, datë 17 janar 2001. I dyti filloi në një datë të papërcaktuar para datës 13 dhjetor 1999, kur A.L. paraqiti një padi civile në Gjykatën e Rrethit dhe përfundoi në datën 17 janar 2001. Procesi i tretë filloi në datën 18 prill 2000, kur ankuesit depozituan një padi në Gjykatën e Rrethit Vlorë dhe përfundoi me vendimin e formës së prerë marrë nga Gjykata e Lartë, datë 6 mars 2003 (ky vendim ende nuk është ekzekutuar).

Ankuesit i qëndruan mendimit se gjykatat vendase, duke neglizhuar të dalin me një vendim sa i takon vlefshmërisë së vendimit të Komisionit dhënë në favor të tyre që në procesin e parë, kanë tejkaluar kriterin e “afatit të arsyeshëm” për të vendosur rreth një çështjeje jokomplekse si çështja në fjalë, e cila kishte të bënte me pavlefshmërinë e një akti nga pikëpamja e formës.

Gjykata konsideron se nuk është e mundur, që në bazë të dosjes së çështjes, të vendosë mbi pranueshmërinë e këtij ankimi dhe si pasojë, është e domosdoshme, në përputhje me nenin 54/2 (b) të rregullores së Gjykatës, të lajmërojë palën shqiptare lidhur me këtë.

d) Gjithashtu, ankuesit bënë ankesë në bazë të këtij neni në lidhje me mungesën e paanshmërisë në kolegjet e Gjykatës së Lartë, për arsye se dy nga gjyqtarët (Th.K. dhe N.K.), të cilët morën pjesë në vendimin e datës 17 janar 2001, morën pjesë gjithashtu në trupin gjykues në vendimin e datës 6 mars 2003.

Gjykata rikujton se paanësia, në kuptimin e nenit 6/1, duhet të përcaktohet në përputhje me një test subjektiv, që nënkupton bindjen personale të një gjyqtari të veçantë për një çështje të caktuar dhe gjithashtu në përputhje me një test objektiv që nënkupton të siguroarit se gjyqtari ka ofruar garancitë e mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të arsyeshëm në këtë drejtim (shih *Hauschildt v Denmark*, vendimi datë 24 maj 1989, Series A no. 255, p. 154, p.21, § 46, *Fey v Austria*, vendimi datë 24 shkurt 1993, Series A no. 255, p. 12, § 28, *Gautrin et al v France*, vendimi datë 20 maj 1998, Raportet 1998-III, pp.1030-31, paragrafi 58).

Përsa i takon testit subjektiv, paanësia e gjyqtarit në fjalë duhet të prezumohet derisa të ketë prova që dëshmojnë të kundërtën (shih Padovani v Italy, vendimi i datës 26 shkurt 1993, Series A no. 257-B, p.20, paragrafi 26). Testi objektiv konsiston në përcaktimin nëse edhe pa marrë parasysh sjelljen e gjyqtarit ekzistojnë fakte bindëse, të cilat ngjallin dyshime përsa i takon paanësisë së tij. Në këtë drejtim, edhe sjelljet e jashtme mund të kenë një farë rëndësie. Ajo që përbën thelbin në fakt ka të bëjë me detyrimin e gjykatave për të ngjallur besimin e publikut në një shoqëri demokratike. Për rrjedhojë, kur shqyrtohet nëse në një çështje të caktuar ekziston një arsye e ligjshme për të dyshuar se një gjyqtar i caktuar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i atyre që pretendojnë lidhur me mungesën e paanësisë së tij është rëndësishëm, por jo vendimtar. Vendimtar mbetet përcaktimi nëse dyshimi mbi paanësinë është objektivisht i justifikueshëm. (Shih Delage and Magistrello v France (dec.) no. 40028/98, ECHR 2002-II).

Në këtë çështje, ankuesit debatuan mbi paanësinë subjektive dhe objektive të dy gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë, në mënyrë të veçantë pjesëmarrjen e tyre në dy kolegjet që vendosën mbi statusin e pronës së ankuesve.

Përsa i takon paanësisë personale të të dy gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë, Gjykata nuk gjen ndonjë provë për të vërtetuar pretendimet e ankuesve.

Lidhur me paanësinë objektive, gjykata tashmë ka konkluduar se fakti i thjeshtë që gjyqtari ka marrë vendim, në vetvete nuk mjafton për të mbështetur dyshimet rreth paanësisë së tij. Ajo që ka rëndësi është qëllimi dhe natyra e veprimeve që kryen ai gjatë procesit gjyqësor. Në të njëjtën mënyrë, njohuritë e detajuara të gjyqtarit mbi çështjen, nuk përbëjnë ndonjë shkak për të dyshuar mbi paanshmërinë e tij gjatë marrjes së vendimit në themel. Së fundmi, as shqyrtimi paraprak i një informacioni të disponueshëm nuk do të thotë që paragjykohet shqyrtimi përfundimtar i çështjes (shih mutatis mutandis, Hauschildt v Denmark, vendimi i datës 24 maj 1989, Series A nr. 154, fq. 22 paragrafi 50; Norties v Neitherland (Neriter v Holland), vendimi datë 24 gusht 1993, Series A nr.267, fq. 15 paragrafi 33; dhe Saraiva de Carvalho v Portugal, vendimi i datës 22 prill 1994, Series A nr. 286-B, fq.38, paragrafi 35).

Në lidhje me këtë, në çështjen konkrete, Gjykata nuk konstaton se veprimet e gjyqtarëve në fjalë kanë minuar garancinë e paanësisë së Gjykatës së Lartë. Fakti i vetëm se gjyqtarët në fjalë kanë marrë pjesë në të dy kolegjet vendimmarrëse nuk ka ndikuar në paanësinë e Gjykatës së Lartë, duke ditur që vendimi i fundit është dhënë në favor të ankuesve.

Duke pasur parasysh, sa më lart, Gjykata nxjerr si konkluzion se shqetësimi i ankuesve nuk justifikohet objektivisht për çështjen në fjalë.

Si pasojë, përsa i takon mungesës së pretenduar të njëanshmërisë, kjo kërkesë nuk pranohet pasi është haptazi e pabazuar, sipas nenit 35/3 dhe 4 të Konventës.

2. Në bazë të nenit 13 të Konventës, lidhur me nenin 6/1, ankuesit argumentuan se ata nuk kanë pasur asnjë mjet juridik përsa i takon tejzgjatjes së procedurave. Neni 13, në pjesët e tij përkatëse, shprehet si më poshtë:

“Çdo person, të cilit i janë shkelur të drejtat dhe liritë e njohura në këtë konventë, ka të drejtë të bëjë ankim efektiv tek një organ i vendit të tij, edhe kur shkelja është kryer nga persona që veprojnë në përmbushje të funksioneve të tyre zyrtare”.

Në këtë vështrim, Gjykata tërheq vëmendjen se neni 13 i Konventës është interpretuar si kërkesë për një ankim efektiv në ligjin e brendshëm vetëm në drejtim të ankesave të cilat mund të konsiderohen “të debatueshme” në kuptimin e Konventës (shih Boyle and Rice v the United Kingdom, vendimi i datës 27 prill 1988, Seritë A no. 131, paragrafi 52).

Përsa kohë që ankuesit pretendojnë se atyre u është mohuar e drejta për një ankim efektiv, në bazë të nenit 6/ 1 të Konventës lidhur me kohëzgjatjen e procesit, gjykata çmon se duke u bazuar në dosjen e çështjes, nuk mund të vendosë për pranimin e kësaj ankese dhe për pasojë, është e domosdoshme, në përputhje me nenin 54/ 2 (b) të rregullores së Gjykatës, që të njoftohet pala shqiptare për këtë.

3. Ankuesit pretenduan se ata ishin viktimë të shkeljes së nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës, marrë në veçanti dhe së bashku me nenin 14 të Konventës.

Neni 1 i protokollit 1 parashikon:

“Çdo person fizik dhe juridik ka të drejtën që t'i respektohet pasuria e tij. Askush nuk mund të privohet nga prona e tij, përveçse për arsye të interesit publik dhe në kushtet e parashikuara nga ligji dhe nga parimet e përgjithshme të së drejtës ndërkombëtare”.

Dispozitat e mëparshme nuk cenojnë të drejtën e shteteve për të zbatuar ligjet që ato i quajnë të domosdoshme për të rregulluar përdorimin e pasurive në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagesën e taksave, ose të kontributeve të tjera, ose të gjobave.

Neni 14 i Konventës parashikon:

“Gëzimi i të drejtave dhe i lirive të njohura në këtë Konventë duhet të sigurohet, pa asnjë dallim të bazuar në shkaqe të tilla, si seksi, raca, ngjyra, gjuha, feja, mendimet politike ose çdo mendim tjetër, origjina kombëtare ose shoqërore, përkatësia në një minoritet kombëtar, pasuria, lindja ose çdo situatë tjetër”.

Ankuesit pretenduan se janë privuar nga e drejta për pronën, pasi autoritetet lokale fillimisht ia njohën atyre pronën e prindërve të tyre dhe më pas e transferuan atë tek palët e treta. Për më tepër, ata parashtruan se duke pritur zgjidhje përfundimtare të procedurave të mbështetura në kërkesën e tyre për kompensim, efektivisht iu është privuar e drejta e tyre e pronës.

Përfundimisht, ankuesit pohuan se autoritetet lokale i kanë diskriminuar për shkak të vendndodhjes të favorshme në bregdetin shqiptar të pronës në fjalë.

Gjykata çmon se duke u bazuar në dosjen e çështjes, nuk mund të vendosë për pranimin e këtij pretendimi dhe për pasojë, është e domosdoshme, në përputhje me nenin 54 / 2 (b) të rregullores së Gjykatës, të njoftohet pala shqiptare për këtë.

4. Përfundimisht, ankuesit pretenduan për një shkelje të të drejtave të tyre, të garantuara sipas nenit 17 dhe 18 të Konventës, në lidhje me pretendimet e tyre sipas nenit 1 të protokollit nr.1.

Neni 17 vijon si më poshtë:

“Asnjë nga dispozitat e kësaj Konvente nuk mund të interpretohet se i jep një shteti, grupimi ose individ, të drejtë që të ndërmarrë ndonjë veprimtari ose të kryejnë ndonjë akt që synon cenimin e të drejtave ose lirive të njohura në këtë Konventë, ose kufizime më të gjera të këtyre të drejtave ose lirive të parashikuara gjithashtu në këtë Konventë”.

Neni 18 vijon si më poshtë:

“Kufizimet që, në bazë të kësaj Konvente, u bëhen të drejtave dhe lirive të sipërpërmendura mund të zbatohen veçse për qëllimin për të cilin janë parashikuar”.

Gjykata konstaton se përsa kohë kjo pjesë e ankimit është e mbështetur dhe është në kompetencën e saj, faktet e çështjes nuk përbëjnë ndonjë shkelje të dispozitave të kësaj Konvente. Për rrjedhojë, këto pretendime duhet të mos pranohen pasi janë haptazi të pabazuara, në bazë të nenit 35 / 3 dhe 4 të Konventës.

Për këto arsye, Gjykata unanimisht

Vendos të pezullojë shqyrtimin e pretendimeve të ankuesve, bazuar në nenin 6/1 të Konventës, përsa i takon neglizhencës së autoriteteve kombëtare për të ekzekutuar një vendim të formës së prerë dhe kohëzgjatjes së procesit civil, pretendimeve të ankuesve, bazuar në nenin 13 të Konventës dhe nenit 1 të protokollit 1 të Konventës, marrë veçmas dhe së bashku me nenin 14 të Konventës,

Deklaron të papranueshme pjesën e mbetur të kërkesës.

Michael O' BOYLE
Regjistruar

Nikolas BRATZA
President